

Stále máme jen ta stará hesla

Velmi často jsme od různých socialistů všech odstínů (od tzv. národních až po bolševiky), ale i od různých liberálů obviňováni z toho, že jsme málo či že nejsme vůbec revoluční, že jsme málo moderní a nebo rovnou staromódní zpátečníci. Podle nich prý žijeme v 19. století, máme stará hesla, staré ideje a nechápeme požadavky nové doby.

Všichni tito kritici si neuvědomují, že nás těmito svými nálepkami neuráží, ale vyznamenávají. Skutečně jsme takoví, jak nás označují, a jsme na to hrdí. Odmítáme se vzdát svého češství pro nějaké „vyšší“ evropanství či bělošství a nebo všeobjímající lidství. Odmítáme přestat hájit zájmy svojí země pro nějaké údajně vyšší zájmy Evropy nebo celého světa.

Hlásit se k češství, ke svému národu a vlasti, pro nás není ničím jiným, nežli plněním přirozených povinností, závazků, které jsme převzali od předešlých a které předáme budoucím. Právě jen díky této povinnosti máme totiž i právo rozhodovat o své zemi a našem životě v ní, právo rozhodovat o svém národě, o jeho prioritách a o tom, kdo se smí a nesmí stát jeho součástí. Jenom proto, že my máme stále na paměti především a na prvním místě ty „malé“ zájmy našeho „malého“ národa, můžeme rozhodovat o jeho budoucnosti.

My nemáme tu možnost všech socialistů a liberálů, možnost odejít v klidu ze země, která nám už nic nedává, a jít hledat štěstí jinam. My jsme se svojí zemi pevně spojeni, je nám jedinou vlastí, jedině v ní máme své místo a jediné tam můžeme hledat své štěstí.

Opravdu nejsme moc moderní a možná skutečně duševně žijeme v 19. století, protože jsme přesvědčeni, že tehdy platné zásady by měly platit i dnes, a nemáme žádnou radost z toho, že tomu tak není. Stále zcela nmoderně stojíme na povinnosti k národu, vlasti a ke své obci. Stále si myslíme, že základem zdravého státu je rodina, rodina tvořená dvěma osobami odlišného pohlaví a jejich dětmi; stále totiž odmítáme různé jiné a moderní modely lidského soužití.

Ještě pořád nejsme nakloněni osvíceným myšlenkám, které v rámci tzv. osvobození ženy navrhují a dnes již i masově praktikují vraždění dětí. Zpátečnický trváme na tom, že základní povinností muže je postarat se o svoji rodinu, o partnerku, kterou si sám svobodně vybere, a o děti, které nejen že zplodil, ale kterým musí také zajistit zdravé a klidné dětství.

Reakcionářsky se domníváme, že stát má stále být státem národním a ne entitou založenou na náhodně seskupené skupině jinak si cizích lidí. Nadále si také myslíme, že bychom měli hlavně řešit své vlastní domácí problémy a až potom se zabývat starostmi ostatních.

Vím, že je to navýsost kacířské, ale pořád si ještě myslíme, že je dobré se hlásit k civilizaci, ze které jsme vyšli a která formovala náš morální profil, tedy k civilizaci křesťanské, byť s možností vidět jeho pro nás také mnohdy inspirující předchůdce.

Pokud jde o naši revolučnost, tak s lítostí musím konstatovat, že bohužel revoluční jsme a být musíme, i když si rizika této cesty plně uvědomujeme. Naše revoluce však bude kontra-revoluční, bude mít za cíl návrat k osvědčeným modelům z minula, ke v současné době tak odmítaným tradicím. Dnes totiž musíme přijmout úděl revolucionářů proto, abychom si vybojovali nazpět svoji zemi, svoji klidnou obec, bezpečí pro svoji rodinu, zkrátka svůj ubohý maloměstský klid a bezpečí.

Trapně zpátečnický si myslíme, že pro našeho blaha není nutné realizovat se v europarlamentu, ale spíše v zastupitelstvu i té nejmenší obce, ve které bydlíme, tedy pracovat pro blaho země tam, kde žijeme, s lidmi, které známe, a pro místo, které milujeme.

Stará hesla opravdu pořád používáme, třeba naše oblíbené: „Cizí nechceme, svoje nedáme“. Chápu, že toto motto je dnes velmi zastaralé a pro mnohé nepochopitelné, vždyť co je to za hloupost nechtít nic cizího. Dalším našim velmi zpátečnickým heslem je „Nic než národ!“ Spolu s Františkem Palackým, také překonanou postavou malého českého národovectví, si totiž pořád tak nějak myslíme, že by skutečně jen a pouze národ měl řídit svůj osud. Nic než národ smí o sobě rozhodovat, žádné národ dělicí partaje, evropské parlamenty, komisaři, generalissimové, generální tajemníci a nebo jiní uchvatitelé. Ostatně i v tom vnímání svobody jsme dost nmoderní: máme totiž pocit, že ji nejde jen každému dát. On totiž mnohý neví, co s ní, a svoboda mu přijde zbytečná. A navíc na tom, co si nezaslouží, mnohým ani nezáleží.

Máte tedy pravdu, vy všichni naši odpůrci, rudí, hnědí, růžoví, modří i zelení. Jsme nmoderní, žijeme v minulosti a reprezentují nás pouze stará hesla. Jsme holt konzervativní a kontrarevoluční. Mějte s námi trpělivost, my ji s vámi také máme. Věřte, že čas ukáže, kdo z koho. Už ale nevěřte tomu, že náš konec, pokud by přišel, by byl vaší vítězstvím a začátkem vaší všeobjímající a plně vlády. My totiž těm, kteří otáčejí kolem Pokroku, vadíme, ale vy jste pouze na nějaký čas potřební a využitelní. Jenom na nějaký čas.

David Macháček

Altermedia
česká sekce mezinárodního informačního serveru
<http://cz.altermedia.info>